

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci,

žalobkyně: X
sídlem U Srnčího dolu 2165/11, Jablonec nad Nisou
proti
žalovanému: Krajský úřad Libereckého kraje
sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2019, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 15. 3. 2018, č. j. X, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

Žalobkyně se domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru stavebního a životního prostředí, oddělení životního prostředí a státní památkové péče (dále jen

„správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 11. 2018, č. j. X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyni podle § 110 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), uložena nápravná opatření k odstranění závad a zajištění řádné likvidace splaškových odpadních vod z objektu č. p. X v ulici X v k. ú. X. Konkrétně bylo žalobkyni uloženo předložit návrh připojení objektu č. p. X v ulici X k. ú. X na veřejnou kanalizaci přímo formou přípojky splaškové kanalizace a zároveň předložit návrh k odstranění septiku (nápravné opatření č. 1). Návrhy dle platné legislativy měly být předloženy vodoprávnímu úřadu Magistrátu města Jablonec nad Nisou v termínu do 31. 12. 2018. Samotná realizace přípojky a odstranění septiku (nápravné opatření č. 2) pak měly proběhnout v termínu do 30. 6. 2019. Žalovaný prvostupňové rozhodnutí změnil tak, že nápravné opatření č. 1. uložil žalobkyni předložit v termínu do 30. 6. 2019 a nápravné opatření č. 2. realizovat v termínu do 31. 12. 2019, ve zbytku prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

II. Žaloba

1. Ve včas podané žalobě žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje odůvodnění proporcionality zásahu do vlastnického práva žalobkyně, která celých 25 let žije v dobré víře, že zákon neporušuje. Žalobkyně současně tvrdila, že v dané oblasti není jediná, kdo porušuje § 18 odst. 3 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích), správní orgány však stanovily nápravná opatření pouze jí. Pokud taková opatření nebyla uložena ostatním vlastníkům pozemků a staveb na nich umístěných, kteří nejsou připojeni přímo na kanalizační řad, jedná se o opatření vůči žalobkyni šikanózní. Žalobkyně zdůrazňovala, že stejný stav je minimálně u 50 % všech domů v Jablonci nad Nisou. Žalobkyně navrhovala provést v tomto směru dokazování výsledkem jednatelek žalobkyně paní X, výsledkem ředitele a bývalého společníka žalobkyně X, rozhodnutím Magistrátu města Jablonec nad Nisou, oddělení životního prostředí a státní památkové péče ze dne 8. 4. 2019, č. j. X, o částečném odmítnutí žádosti o informace a částečném poskytnutím informací dle zákona č. 106/1999 Sb. a informací Magistrátu města Jablonec nad Nisou, oddělení životního prostředí a státní památkové péče dle zákona č. 106/1999 Sb. ze dne 7. 3. 2019, č. j. X.
2. Žalobkyně dále namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí vzhledem k neurčitosti výrazu použitého ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného, konkrétně výrazu „*v souladu s platnou legislativou*“. Dle žalobkyně ani zákon o vodovodech a kanalizacích, ani vodní zákon žádné vodítko k výkladu tohoto výrazu neposkytují. Žalobkyně v této souvislosti odkazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2016, č. j. 5 As 257/2015 - 32, dle něhož při posuzování technické možnosti připojení na kanalizaci ve smyslu § 3 odst. 8 zákona o vodovodech a kanalizacích je nutné zohlednit zásadu proporcionality. Nelze totiž vydat rozhodnutí o povinnosti připojit se na kanalizaci, pokud by takové rozhodnutí bylo zcela zjevně nepřiměřené okolnostem případu.
3. Pokud je smyslem napojení na kanalizační přípojku ukončenou čističkou odpadních vod ochrana životního prostředí, co do segmentu vyčištění znečištěné vody a její navrácení do volné přírody, nebyla žalobkyni nikdy v minulosti správně trestána za to, že by porušila

právo na ochranu životního prostředí tím, že nemá kanalizační přípojku „v souladu s platnou legislativou“. Žalobkyně nebyla ani nikdy vyzvána provozovatelem čistírny odpadních vod k tomu, aby ze svého objektu vypouštěla více znečištěnou odpadní vodu, aby hmotné části nebyly „předčištěny“ formou jímky.

4. Žalobkyně dále tvrdila, že na ni zákon o vodovodech a kanalizacích nedopadá. To dovozovala
a *contrario* z § 1 odst. 3 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích. Namítala, že s touto námitkou se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nevypořádal.
5. Ze všech shora uvedených důvodů žalobkyně navrhovala, aby napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo zrušeno a řízení zastaveno.

III. Vyjádření žalovaného

6. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný nejprve uvedl, že i u ostatních objektů v ulici U Srnčího by měl být proveden vodoprávní dozor. Vodoprávní úřad by měl zjistit, zda i u těchto objektů nevznikla potřeba uložit opatření k uvedení likvidace odpadních vod do souladu se zákonem. K námitce žalobkyně, že uložené opatření je neurčité, žalovaný uvedl, že „do souladu s platnou legislativou“ v daném případě znamená do souladu s § 18 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích, což lze dovodit z prvostupňového i napadeného rozhodnutí. Správní orgán I. stupně ani žalovaný nemohou předjímat, jak by si kanalizační přípojku žalobkyně přesně zrealizovala, na jaké části pozemku, v jaké délce, z jakého materiálu apod. Dle žalovaného nemusí mít žalobkyně hlubší znalosti práva, aby zadala práce projektantovi, který by jí zhotovil jednoduchý projekt kanalizační přípojky a ten by pak předložila správnímu orgánu I. stupně k posouzení. Žalovaný potvrdil, že dosavadní stav odkanalizování trval velmi dlouho, ve spisu je doklad o existenci septiku na pozemku p. č. X v k. ú. X již z roku 1937. Žalobkyně skutečně dlouhodobě likvidovala odpadní vody v souladu se zákonem, to však jen do 1. 1. 2014, kdy se změnilo znění § 18 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích. Dle § 2 odst. 3 správního řádu může správní orgán zasahovat do nabytých práv za podmínek stanovených zákonem. V § 18 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích je od 1. 1. 2014 uvedeno, že v případě, že je kanalizace ukončena čistírnou odpadních vod, není dovoleno vypouštět do této kanalizace odpadní vody přes septiky a čistírny odpadních vod, pokud se nejedná o čistírny odpadních vod k odstranění znečištění, které převyšuje limity znečištění uvedené kanalizačním řádem. To znamená, že stav, který trval od roku 1937, začal být od 1. 1. 2014 v rozporu se zákonem o vodovodech a kanalizacích. Dle žalovaného tedy správní orgán I. stupně měl oprávnění provést zásah do práv žalobkyně již nabytých a uložit ji opatření uvedená ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Jelikož byla v zájmové lokalitě vybudována veřejná kanalizace svedená na centrální čističku odpadních vod, nemohl správní orgán I. stupně ani jinak postupovat. Žalovaný nesouhlasil s námitkou žalobkyně, že se na ni zákon o vodovodech a kanalizacích nevztahuje. Podle § 2 odst. 6 zákona o vodovodech a kanalizacích je totiž žalobkyně odběratelem. Podle tohoto ustanovení je odběratelem vlastník pozemku nebo stavby (v tomto případě je žalobkyně vlastníkem stavby vodního díla - septiku) připojené na kanalizaci. Dle žalovaného se proto na žalobkyni

vztahuje

i ustanovení § 18 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích. Toto ustanovení je v zákoně o vodovodech a kanalizacích zakotveno proto, aby septiky a čistírny odpadních vod předřazené před velké obecní komunální čistírny odpadních vod nesnižovaly účinnost těchto čistíren tím, že samy odpadní vody předčistí a k dalšímu čištění je odvádějí již zředěné. Žalovaný navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Replika žalobkyně

7. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně setrvala na svém právním názoru. Zdůraznila, že status quo byl nastolen již od roku 1937, kdy právní předchůdci žalobkyně provedli úpravu odkanalizování objektu přes septik. V době, kdy vznikla čistírna odpadních vod, žalobkyně vypouštěla odpadní vody ze svého objektu přes částečnou filtraci septikem. Z pohledu § 18 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích je navíc míra škodlivosti jednání žalobkyně mizivá. Čistě hypoteticky by šlo na úmyslné protiprávní jednání usuzovat za situace, kdy by objekt žalobkyně byl jediný (poslední), který by v celé dotčené lokalitě nebyl napojen kanalizační přípojkou přímo na odpadní stoku, tak tomu však není. Pokud v dané lokalitě bylo více objektů, které nejsou napojeny na kanalizační přípojkou, mělo by smysl postupovat v celém komplexu opatření tak, že by stavební opatření mělo být provedeno na více místech, v určitém časovém horizontu, po veřejném projednání.

V. Zjištění ze správního spisu

8. Dne 17. 5. 2018 byla provedena kontrola zaměřená na dodržování příslušných ustanovení vodního zákona, především na způsob likvidace odpadních vod z objektu č. p. X v ulici X v k. ú. X u, jehož vlastníkem je žalobkyně. Výsledkem kontroly bylo zjištění, že v rozporu s § 18 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích je objekt odkanalizován přes septik do veřejné kanalizace. Žalobkyně podala dne 18. 6. 2018 proti závěru kontrolního zjištění námitky. Mimo jiné namítala, že skutečnost, že objekt je odkanalizován přes septik do kanalizace vodoprávní úřad nekontroloval, pouze tuto skutečnost konstatoval do zápisu. Dne 14. 8. 2018 proto bylo v kontrole pokračováno a bylo potvrzeno napojení odpadních vod do septiku. Dne 4. 9. 2018 podala žalobkyně proti výsledku kontroly námitky.
9. Dne 12. 9. 2018 vypravil správní orgán I. stupně oznámení o zahájení řízení o uložení opatření k odstranění zjištěných závad dle § 110 odst. 1 vodního zákona a zároveň stanovil lhůtu 10 dnů od doručení oznámení k uplatnění námitek. Oznámení bylo žalobkyni doručeno dne 17. 9. 2018 a ve stanovené lhůtě byly správnímu orgánu I. stupně doručeny námitky ve stejném znění jako námitky proti obsahu a závěru kontroly. V rozhodnutí ze dne 2. 11. 2018, č. j. X, správní orgán I. stupně citoval § 1 odst. 3 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích a konstatoval, že kanalizace města Jablonec nad Nisou je ukončena čistírnou odpadních vod nacházející se v Liberci, kterou zcela jistě využívá více jak 50 fyzických osob, nehledě na roční produkci odpadních vod. Správní orgán I. stupně proto neměl pochyb o tom, že se zákon o vodovodech a kanalizacích na žalobkyni vztahuje.
10. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně se žalobkyně odvolala. Namítala porušení § 2 odst. 3 správního řádu, zejména s ohledem na práva nabytá v dobré víře. Dále tvrdila, že žádné vodní dílo nevlastní a nemohla ani porušit § 18 odst. 3 zákona o vodovodech a

kanalizacích, neboť ten se na ni nevztahuje. Namítala také, že by shodné nebo podobné případy měly být posuzovány shodně a že by mělo být uloženo stejné opatření i ostatním subjektům v dané lokalitě.

11. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůraznil, že dle § 2 odst. 3 může správní orgán zasahovat do nabytých práv za podmínek stanovených zákonem. Od 1. 1. 2014 došlo ke změně v § 18 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích. Stav, který trval od roku 1937, tedy vypouštění odpadních vod přes septik, byl sice do 31. 12. 2013 v souladu se zákonem, od 1. 1. 2014 tomu tak již není. Správní orgán I. stupně měl proto ze zákona oprávnění provést zásah do práv žalobkyně a uložit jí opatření dle výroku prvostupňového rozhodnutí. Dle žalovaného je již z názvu a úvodních ustanovení zákona o vodovodech a kanalizacích zřejmý důraz na prvek veřejného zájmu. I výklad č. 49 k zákonu o vodovodech a kanalizacích a souvisejícím právním předpisům Ministerstva zemědělství ČR k ustanovení § 18 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích potvrzuje závěr žalovaného, neboť k zákonnému zákazu vypouštění odpadních vod přes septiky a domovní čističky odpadních vod do kanalizace pro veřejnou potřebu, ukončenou čistírnou odpadních vod, konstatuje: *„důvodem zákazu jsou problémy vznikající při čištění odpadních vod s biologickým znečištěním, menším, než představuje kapacita ČOV vyjádřená populačním ekvivalentem (počtem ekvivalentních osob) podle § 16 písm. e) vyhlášky č. 428/2001 Sb., kterou se provádí zákon o vodovodech a kanalizacích. Čištěním odpadních vod v domovních ČOV, před jejich vypouštěním do kanalizace pro veřejnou potřebu, dochází ke snížení biologického znečištění stejně jako u septiků. U kanalizací pro veřejnou potřebu ukončených ČOV pak nastává stejný problém se snížením biologického zatížení odpadní vody přitékající na ČOV. Je tedy nutné v tomto případě obdobně aplikovat ustanovení § 18 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích, a to vzhledem k výše uvedenému“*. Na základě těchto skutečností mohl tedy správní orgán I. stupně aplikovat § 18 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích a zasáhnout do práv žalobkyně přímo ze zákona. K námitce, že žalobkyně žádné vodní dílo nevlastní, žalovaný konstatoval, že podle § 55 odst. 1 písm. c) vodního zákona jsou vodními díly mimo jiné i stavby k čištění odpadních vod před jejich vypouštěním do kanalizací. Septik, který je stavbou sloužící jako první stupeň k čištění splaškových vod, je stavbou čištění odpadních vod, a tudíž je i vodním dílem ve smyslu vodního zákona. Vlastnictví vodního díla žalobkyní měl žalovaný za prokázané. Při vodoprávním dozoru dne 14. 8. 2018 bylo postaveno na jisto, že septik slouží žalobkyni.

VI. Posouzení věci krajským soudem

12. Ve věci proběhlo dne 27. 5. 2020 ústní jednání, při němž žalobkyně i žalovaný setrvali na svých stanoviscích. Žalobkyně doplnila, že následně zjistila, že kanalizace, do které se má po zrušení septiku napojit, je od objektu v jejím vlastnictví vzdálena 30 metrů a náklady na připojení by tak přišly na několik set tisíc Kč. Kromě toho také zjistila, že kolem jejího objektu vede kanalizace splašková spojená s kanalizací dešťovou, z níž natéká do čističky odpadních vod v Liberci tisíce m³ dešťové vody ročně. Žalovaný se podrobněji vyjadřoval zejména k judikátu Nejvyššího správního soudu, na nějž odkazovala žalobkyně v žalobě, a zdůrazňoval, že s ohledem na změnu právní úpravy nemůže být žalobkyně od 1. 1. 2014 v dobré víře, že zákon neporušuje. Návrh žalobkyně na doplnění dokazování důkazy uvedenými v žalobě soud zamítl, protože další dokazování považoval pro posouzení důvodnosti žaloby za nadbytečné.

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích žalobních bodů, kterými je v duchu dispoziční zásady, jíž je správní soudnictví ovládáno, vázán, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.
14. Soud se nejprve musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Z rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tak vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí a má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64).
15. Žádné takové vady napadeného rozhodnutí soud neshledal. Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, nesrozumitelnost ani pro jinou vadu řízení. Žalovaný se se všemi odvolacími námitkami žalobkyně řádně vypořádal, učiněné závěry v dostatečném rozsahu odůvodnil, jeho právní názory jsou srozumitelné a logické.
16. Pokud žalobkyně spatřovala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve formulaci výroku prvostupňového rozhodnutí, ani této námitce soud nepřisvědčil. Výrok prvostupňového rozhodnutí, které žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil (změna spočívala pouze v posunutí termínů), je dle soudu jasný a určitý. Správní orgány žalobkyni uložily připojit se na veřejnou kanalizaci přímo formou přípojky splaškové kanalizace a zároveň předložit návrh k odstranění septiku, což zjevně koresponduje s § 18 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích. Správní orgány nebyly oprávněny zjišťovat a hodnotit skutečnosti jdoucí nad rámec jejich zákonného zmocnění a posuzovat realizaci přípojky způsobem a v podrobnostech spadajících do jiných správních procesů, zejména na úseku územního rozhodování a stavebního řádu, tedy rozhodovat např. o konkrétní trase a délce přípojky.
17. Krajský soud dále řešil otázku, zda byly vůbec splněny podmínky pro to, aby žalobkyni bylo ve smyslu § 110 odst. 1 vodního zákona nápravné opatření uloženo.
18. Zákon o vodovodech a kanalizacích, který byl v této věci aplikován, je v mnoha ohledech provázán s vodním zákonem (viz níže). Podle § 1 odst. 1 vodního zákona je účelem tohoto zákona mj. chránit povrchové a podzemní vody, stanovit podmínky pro hospodárné

využívání vodních zdrojů a pro zachování i zlepšení jakosti povrchových a podzemních vod. Podle odst. 2 téhož ustanovení vodní zákon mj. upravuje právní vztahy k povrchovým a podzemním vodám a vztahy k pozemkům a stavbám, s nimiž výskyt těchto vod přímo souvisí, a to v zájmu zajištění trvale udržitelného užívání těchto vod. V rámci vztahů upravených tímto zákonem se bere v úvahu zásada návratnosti nákladů na vodohospodářské služby, včetně nákladů na související ochranu životního prostředí a nákladů na využívané zdroje, v souladu se zásadou, že znečišťovatel platí.

19. Podle § 1 odst. 1 zákona o vodovodech a kanalizacích tento zákon upravuje některé vztahy vznikající při rozvoji, výstavbě a provozu vodovodů a kanalizací sloužících veřejné potřebě, přípojek na ně, jakož i působnost orgánů územních samosprávných celků a správních úřadů na tomto úseku. Podle odst. 2 citovaného ustanovení se vodovody a kanalizace pro veřejnou potřebu zřizují a provozují ve veřejném zájmu. Již z názvu a úvodních ustanovení zákona o vodovodech a kanalizacích je zřejmý důraz na prvek veřejného zájmu, který se v dané oblasti regulace projevuje významným způsobem a spočívá v potřebě zásobování obyvatel pitnou vodou, odvádění odpadních vod, ale například též v zajištění efektivního čištění odpadních vod (srov. Nohejl, L., Žaludová, L. a kol. Zákon o vodovodech a kanalizacích. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 4 a 43).
20. Podle § 1 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích se tento zákon vztahuje na a) vodovody a kanalizace, pokud je trvale využívá alespoň 50 fyzických osob, nebo pokud průměrná denní produkce z ročního průměru pitné nebo odpadní vody za den je 10 m³ a více, b) každý vodovod nebo kanalizaci, které provozně souvisejí s vodovody a kanalizacemi podle písmene a). Odst. 4 citovaného ustanovení naopak stanoví na jaké vodovody a kanalizace se tento zákon nevztahuje, jsou to: a) vodovody sloužící k rozvodu jiné než pitné vody, b) oddílné kanalizace sloužící k odvádění povrchových vod vzniklých odtokem srážkových vod, c) vodovody a kanalizace nebo jejich části, na které není připojen alespoň 1 odběratel. Již správní orgán I. stupně žalobkyni vysvětlil, že není žádných pochyb o tom, že na ni zákon o vodovodech a kanalizacích dopadá, neboť kanalizace města Jablonec nad Nisou, na niž je objekt v jejím vlastnictví napojen (§ 1 odst. 3 písm. b)), je ukončena čistírnou odpadních vod, kterou zcela jistě využívá více jak 50 fyzických osob (§ 1 odst. 3 písm. a)).
21. Dle § 18 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích (ve znění platném od 1. 1. 2014) v případě, že je kanalizace ukončena čistírnou odpadních vod, není dovoleno vypouštět do této kanalizace odpadní vody přes septiky a čistírny odpadních vod, pokud se nejedná o čistírny odpadních vod k odstranění znečištění, které převyšuje limity znečištění uvedené kanalizačním řádem. Ze znění tohoto ustanovení je tedy zřejmé, že od 1. 1. 2014 je u kanalizací s čistírnami odpadních vod dovoleno vypouštění odpadních vod s předčištěním jen u těch odpadních vod, které by jinak překračovaly koncentrační limity.
22. Žalobkyni bylo uloženo uvést odkanalizování objektu v jejím vlastnictví do souladu se zákonem, neboť stav, který trval od roku 1937, začal být od 1. 1. 2014 v rozporu se zákonem o vodovodech a kanalizacích. Žalobkyně měla vědět o své povinnosti vyplývající z § 18 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích (ve znění účinném od 1. 1. 2014), a proto se jen stěží může dovolávat své dobré víry, že zákon neporušovala. Krajský soud souhlasí s žalovaným, že za takové situace měl správní orgán I. stupně oprávnění provést zásah do vlastnického

práva žalobkyně a uložit žalobkyni opatření uvedená ve výroku prvostupňového rozhodnutí.

23. Žalobkyně namítala, že nápravná opatření jsou zcela zjevně nepřiměřená okolnostem případu, v průběhu správního řízení ani v žalobě však neuvedla žádné okolnosti, jež by připojení objektu ve vlastnictví žalobkyně na veřejnou kanalizaci přímo formou přípojky splaškové kanalizace, či odstranění septiku objektivně bránily. Pokud při ústním jednání před soudem žalobkyně namítala, že náklady na realizaci nápravného opatření dosáhnou statisíců korun, neuvedla, na základě jakých konkrétních skutečností dovozuje, že realizace nápravného opatření dosáhne jí tvrzené výše. Soud ale znovu opakuje, že tuto skutečnost žalobkyně v průběhu správního řízení vůbec nezmínila. Za těchto okolností neměly správní orgány důvod se blíže zabývat otázkou výše nákladů, které bude muset žalobkyně na realizaci nápravného opatření vynaložit. Ani z obsahu spisu nevyplynulo, že by realizace nápravného opatření měla být zcela zjevně nepřiměřeně nákladná.
24. Pro posuzovanou věc nemůže být rozhodný stav odkanalizování jiných objektů v dané lokalitě. Je zodpovědností vodoprávního úřadu tyto objekty zkontrolovat a zjistit, zda i u nich nevznikla potřeba uložit opatření k uvedení likvidace odpadních vod do souladu se zákonem.
25. Stejně nerozhodná je okolnost, že žalobkyně dosud nebyla správně trestána za to, že nemá kanalizační přípojku v souladu s platnou legislativou.

VII. Závěr a náklady řízení

26. Ze shora uvedených důvodů soud zamítl podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
27. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 27. května 2020

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu